Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 15 grudnia 2015 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej — Decyzja nakładająca grzywny — Gwarancja bankowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów

W sprawie T-522/15 R

CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, z siedzibą w Reggio nell'Emilia (Włochy),

Coopbox group SpA, z siedzibą w Reggio nell'Emilia,

Poliemme Srl, z siedzibą w Reggio nell'Emilia,

Coopbox Hispania, SL, z siedzibą w Lorce (Hiszpania),

Coopbox Eastern s.r.o., z siedzibą w Nowym Mieście nad Wagiem (Słowacja),

reprezentowane przez adwokatów S. Bariatti oraz E. Cucchiarę,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez F. Jimeno Fernandeza, A. Biolana i P. Rossiego, a następnie przez F. Jimeno Fernandeza, P. Rossiego i L. Malferrariego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej), w zakresie w jakim nakłada ona na skarżące obowiązek ustanowienia gwarancji bankowej lub dokonania tymczasowej zapłaty kwoty nałożonych grzywien, którego spełnienie jest warunkiem uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia tej kwoty,

PREZES SĄDU

wydaje następujące

* Język postępowania: włoski.

Postanowienie [1]

Okoliczności powstania sporu

1 Niniejsza sprawa dotyczy karteli w sektorze tacek z polistyrenu i polipropylenu wykorzystywanych jako opakowania spożywcze, które służą do pakowania świeżych produktów spożywczych, takich jak mięso, drób i ryby w celu ich sprzedaży detalicznej. Obszarami geograficznymi objętymi kartelami były w szczególności Włochy, Europa Południowo-Zachodnia oraz Europa Środkowa i Wschodnia. Głównymi celami realizowanymi przez porozumienia antykonkurencyjne były: utrzymanie wysokich cen, skoordynowane przerzucenie rosnących cen surowców oraz utrzymanie status quo, jeśli chodzi o historyczny podział klientów i rynków. Komisja Europejska zarzuca skarżącym, CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Poliemme Srl, Coopbox Hispania, SL i Coopbox Eastern s.r.o., udział w tych kartelach.

2 W decyzji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), doręczonej w dniu 1 lipca 2015 r., Komisja wskazała, że skarżące należały do grupy Coopbox, której spółka dominująca kontrolowała spółki należące do działu opakowań spożywczych grupy CCPL, zaś ta ostatnia była konsorcjum składającym się z dziesięciu spółdzielni, które posiadały udziały w różnych innych spółkach i prowadziły działalność w wielu odrębnych sektorach, takich jak opakowania świeżych produktów spożywczych za pośrednictwem Coopboxu, materiały budowlane, usługi dla przedsiębiorstw, energetyka i nieruchomości. Zdaniem Komisji CCPL była nadrzędną spółką grupy CCPL. Komisja nałożyła na skarżące grzywny w łącznej kwocie 33 694 000 EUR, mianowicie 22 137 000 EUR za naruszenie popełnione we Włoszech, 10 955 000 EUR za naruszenie popełnione w Europie Południowo-Zachodniej i 602 000 EUR za naruszenie popełnione w Europie Środkowej i Wschodniej.

3 Komisja, działając na podstawie swojego komunikatu w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17), ustaliła kwotę tych grzywien, przyznawszy wcześniej w ramach łagodzenia sankcji dwudziestoprocentową obniżkę kwoty grzywny, która winna zostać nałożona na skarżące za naruszenie popełnione we Włoszech, oraz trzydziestoprocentową obniżkę kwoty grzywien, które winny zostać na nie nałożone za naruszenia popełnione w Europie Południowo-Zachodniej oraz w Europie Środkowej i Wschodniej, to jest obniżkę wynoszącą około 14 mln EUR. Komisja uwzględniła ponadto częściowo, na podstawie pkt 35 swych wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2, zwanych dalej „wytycznymi z 2006 r."), wniosek skarżących wskazujący na ich niezdolność do zapłaty grzywien i obniżyła o […] [2], to jest o około […] EUR, ostateczną kwotę grzywien, które miała na nie nałożyć.

4 Artykuł 2 zaskarżonej decyzji przewiduje w swym ostatnim ustępie, że grzywny powinny zostać zapłacone w ciągu trzech miesięcy, licząc od dnia doręczenia decyzji, i że po upływie tego terminu automatycznie naliczane będą odsetki w wysokości odpowiadającej stopie stosowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) do jego podstawowych operacji refinansowania, obowiązującej w pierwszym dniu miesiąca, w którym niniejsza decyzja została wydana, powiększonej o 3,5 punktu procentowego. W razie wniesienia skargi przez ukarane przedsiębiorstwo może ono pokryć grzywnę w terminie, albo ustanawiając gwarancję bankową, albo dokonując tymczasowej zapłaty grzywny.

5 Z pisma zawiadamiającego o wydaniu zaskarżonej decyzji wynika w tym względzie, że po upływie terminu do zapłaty Komisja przystąpi do ściągnięcia wierzytelności, od której naliczane będą z mocy prawa odsetki, począwszy od dnia następującego po dniu, w którym upłynął ów termin, aż do dnia

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty niniejszego postanowienia, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

2 — Dane poufne utajnione.

faktycznej zapłaty włącznie. Odsetki będą obliczane według stopy podstawowej wynoszącej 0,05% powiększonej o 3,5 punktu, czyli według stopy w wysokości 3,55%. W razie wniesienia skargi skarżące muszą zapewnić pokrycie grzywny przed upływem terminu, albo ustanawiając gwarancję finansową, która zostanie zaakceptowana przez służby księgowe Komisji, albo dokonując tymczasowej zapłaty grzywny. W razie ustanowienia gwarancji finansowej od kwoty grzywny naliczane będą odsetki według stopy wynoszącej 1,55%. W przypadku jakiegokolwiek opóźnienia w zapłacie lub ustanowieniu gwarancji finansowej naliczane będą odsetki za zwłokę obliczane według wyżej wymienionej stopy, powiększonej o 3,5 punktu procentowego.

Przebieg postępowania i żądania stron

6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 września 2015 r. skarżące wniosły skargę zmierzającą do uchylenia grzywien, które zostały nałożone na nie w zaskarżonej decyzji, lub ewentualnie do obniżenia kwoty tych grzywien. Na poparcie swej skargi podnoszą one w szczególności naruszenie zasad proporcjonalności i adekwatności przy ustalaniu kwoty nałożonych grzywien.

7 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 września 2015 r. skarżące wystąpiły z niniejszym wnioskiem w przedmiocie środka tymczasowego, w którym zwracają się w istocie do prezesa Sądu o:

— zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona na skarżące obowiązek ustanowienia gwarancji bankowej lub dokonania tymczasowej zapłaty kwoty grzywien, którego spełnienie jest warunkiem uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia tej kwoty;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

8 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 15 października 2015 r. Komisja wniosła do prezesa Sądu o:

— oddalenie wniosku w przedmiocie środka tymczasowego;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

9 Skarżące ustosunkowały się do uwag Komisji w piśmie z dnia 28 października 2015 r. Komisja zajęła stanowisko w jego przedmiocie w piśmie z dnia 6 listopada 2015 r., a następnie doszło do wymiany pism w dniach 18, 23 i 30 listopada oraz 3 grudnia 2015 r.

Co do prawa

Rozważania ogólne […]

14 W okolicznościach niniejszej sprawy należy wpierw zbadać, czy przesłanka dotycząca fumus boni iuris jest spełniona. Jeśli chodzi o dokładny zakres tego badania, okazuje się, że zważywszy na art. 2 zaskarżonej decyzji oraz na pismo zawiadamiające o wydaniu tej decyzji (zob. pkt 4 i 5 powyżej), zamierzonym celem wniosku w przedmiocie środka tymczasowego może być wyłącznie uzyskanie zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej, które jest mniej kosztownym rozwiązaniem niż tymczasowa zapłata nałożonych grzywien, a spełnienie tego obowiązku jest niezbędnym warunkiem uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia tych grzywien przez Komisję (zob. podobnie postanowienie z dnia 29 października 2009 r., Nováck chemické závody/Komisja, T-352/09 R, EU:T:2009:422, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie fumus boni iuris […]

16 W niniejszej sprawie, na poparcie zarzutu przedstawionego pomocniczo w ramach postępowania głównego i zmierzającego do obniżenia kwoty nałożonych na nie grzywien, skarżące zarzucają Komisji między innymi, że nie uwzględniła ona dostatecznie niezdolności grupy CCPL do zapłaty grzywien, do której to grupy należą skarżące. Stwierdziwszy, że dramatyczny kryzys finansowy dotknął grupę, Komisja odmówiła przyznania skarżącym większej obniżki kwoty nałożonych grzywien, która pozwoliłaby im na finansowe przetrwanie.

17 Skarżące przypominają, że grupa CCPL przechodzi obecnie bardzo poważny kryzys finansowy, co zmusiło ją do opracowania planu restrukturyzacji, którego treść została przekazana Komisji w toku postępowania administracyjnego. Zasadnicze elementy planu polegają na racjonalizacji portfela udziałów, w tym na zbyciu udziałów w sektorach innych niż sektor opakowań spożywczych. Zgodnie z tym planem w dniu 8 sierpnia 2014 r. CCPL zawarła z bankami będącymi wierzycielami porozumienie „standstill", które miało obowiązywać do dnia 30 czerwca 2015 r. i którego przedmiotem było moratorium na spłatę udziałów kapitałowych oraz zobowiązanie do tego, że przyznane kredyty nie zostaną cofnięte. Owo porozumienie „standstill" miało umożliwić im dalsze prowadzenie działań związanych z wprowadzeniem w życie i sfinalizowaniem planu restrukturyzacji. Zdaniem skarżących dochody z planowanych operacji sprzedaży nie będą wystarczające, by zwrócić wszystkie długi bankowe grupy CCPL wynoszące […] EUR, w związku z czym owe długi powinny być renegocjowane z bankami będącymi wierzycielami, refinansowane i zwrócone poza okresem obowiązywania planu restrukturyzacji. Ponieważ plan restrukturyzacji nie został jeszcze zatwierdzony przez banki będące wierzycielami, skarżące uważają, że grupa CCPL nie posiada poza rzeczonym planem wolnych środków finansowych, by móc zapłacić grzywny nałożone w zaskarżonej decyzji.

18 Skarżące podkreślają, że Komisja sama przyznaje w załączniku IV do zaskarżonej decyzji oraz na podstawie pkt 35 wytycznych z 2006 r. (zob. pkt 3 powyżej), iż grozi im bezpośrednio przymusowa likwidacja. W konsekwencji całkowicie niezrozumiała jest okoliczność, że Komisja mogła uznać, iż przed dniem 1 października 2015 r. będą one w stanie zapłacić grzywny w łącznej kwocie przekraczającej 33 mln EUR, tym bardziej że nie dysponują one w tym celu żadnym ze źródeł finansowania wymienionych przez Komisję w załączniku IV do zaskarżonej decyzji.

19 W zakresie, w jakim Komisja zarzuca bowiem Coopboxowi to, że plan restrukturyzacji przewiduje dochody w wysokości […] EUR, lecz przeznacza na zapłatę nałożonych grzywien jedynie […] EUR, podczas gdy Coopbox zasilił w tym celu budżet na 2013 r. kwotą […] EUR, skarżące podkreślają, że samo wpisanie kwoty […] EUR nie oznaczało w żadnym razie, że dysponowały one w dniu wydania zaskarżonej decyzji środkami pieniężnymi niezbędnymi do poniesienia ciężaru ewentualnej sankcji. Powtarzają one, że jedynymi zasobami finansowymi, którymi grupa CCPL mogłaby dysponować, są zasoby wynikające z wykonania planu restrukturyzacji. Jednakże ów plan nie został jeszcze zatwierdzony przez banki będące wierzycielami. W każdym razie dochody uzyskane z planowanych operacji sprzedaży nie są wystarczające, by zwrócić długi bankowe wynoszące […] EUR.

20 Poza tym to nie skarżące „postanowiły" przeznaczyć na zapłatę grzywien jedynie […] EUR, ale chodzi tu o próg rentowności ustalony w planie restrukturyzacji przez banki będące wierzycielami. Banki te są bowiem skłonne zaakceptować plan wyłącznie pod warunkiem, że wysokość sankcji nie przekroczy limitu […] EUR. Aby uniknąć upadłości, skarżące nie mają innego wyboru, jak tylko zaakceptować plan w brzmieniu narzuconym faktycznie przez banki będące wierzycielami.

21 W zakresie, w jakim Komisja uważa, że grupa CCPL mogłaby uzyskać dodatkowe środki poza wspomnianym planem, w szczególności dokonując sprzedaży mniejszościowych udziałów, takich jak udziały w spółkach Refincoop SpA, Erzelli Energia Srl, Smec Srl, Sagif SpA i Athenia Net Srl, lub dzięki ewentualnemu wsparciu finansowemu jej wspólników, takich jak spółdzielnie CMB SC lub CCFS SC, skarżące twierdzą po pierwsze, że fakt, iż ich grupa wykorzysta dochody ze sprzedaży udziałów na

zapłatę grzywien, a nie na zwrot swych długów, doprowadzi do ich przymusowej likwidacji. W konsekwencji zakładając, że sprzedaż tych udziałów wygeneruje dochody, powinny one zostać wykorzystane przede wszystkim na spłatę długów. Po drugie […].

[…]

26 Jeśli chodzi o możliwość uzyskania dodatkowych środków dzięki ewentualnemu wsparciu finansowemu wspólników CCPL, skarżące przypominają, że cztery spółdzielnie będące członkami CCPL, mianowicie Coopsette SC, Unieco SC, Open Co SC i CEAP SC, znajdują się w krytycznej sytuacji finansowej. Co się tyczy pozostałych spółdzielni, mianowicie CMB i CCFS, skarżące wskazują po pierwsze, że CMB posiada w CCPL jedynie udział nieprzekraczający 20% i że ów udział ma charakter czysto instytucjonalny. CCPL jest bowiem konsorcjum spółdzielni pierwszego szczebla i jej główna działalność polega na ułatwieniu realizacji celów wspólnych dla jej wspólników. Trudno jest więc wskazać konkretny interes ekonomiczny lub przemysłowy CMB, który uzasadniałby jej wsparcie finansowe na rzecz CCPL. Po drugie przepisy wewnętrzne regulujące działalność finansową CCFS ustalają maksymalne progi narażenia na ryzyko w stosunku do każdego wspólnika, wynoszące mianowicie jedną szóstą majątku księgowego netto w ostatnim zatwierdzonym bilansie, aby uniknąć zwiększonej koncentracji ryzyka w ramach jednej spółki. Zważywszy na drastyczne zmniejszenie majątku netto CCPL ze względu na straty w latach 2013–2014, nie ma mowy o tym, by CCFS uwzględniła jej wniosek o pożyczkę.

[…]

32 Należy zaznaczyć w tym względzie przede wszystkim, że zasadnicza i ogólna argumentacja, w ramach której Komisja podnosi, że przy określaniu kwoty grzywny nie jest ona zobowiązana do uwzględnienia deficytowej sytuacji finansowej odnośnego przedsiębiorstwa, gdyż w przeciwnym razie mogłaby przyznać przedsiębiorstwom najmniej przystosowanym do warunków rynku nieuzasadnioną przewagę konkurencyjną, jest pozbawiona znaczenia w rozpatrywanym tu kontekście. Bezsporne jest bowiem, że Komisja faktycznie uwzględniła w załączniku IV do zaskarżonej decyzji i na podstawie pkt 35 wytycznych z 2006 r. deficytową sytuację finansową skarżących.

33 Otóż Komisja uznała w rzeczonym załączniku, że […]. Zdaniem Komisji […], a sytuacja ta jest spowodowana głównie […], co znacząco wpłynęło na zadłużenie Coopboxu […]. Komisja uważa ponadto, że aktualna sytuacja Coopboxu nie świadczy o tym, że […]. Komisja dostrzega więc […].

34 W niniejszej sprawie nie chodzi więc o rozstrzyganie zasadniczych kwestii, o których wspomniała Komisja, ale o zbadanie, czy przyznając jedynie obniżkę kwoty grzywny wynoszącą […] celem uwzględnienia niezdolności do zapłaty grzywien przez „Coopboxu”, Komisja dostatecznie wzięła pod uwagę kryzys finansowy, jaki grupa CCPL przechodziła w okresie, gdy wydano zaskarżoną decyzję. W tym kontekście istnieje szereg elementów, które świadczą o tym, że Komisja – jak się wydaje – faktycznie nie doceniła w zaskarżonej decyzji powagi deficytowej sytuacji finansowej skarżących, na które należy patrzeć przez pryzmat grupy CCPL, do której one należą.

35 Tak więc, po pierwsze, przyznając „Coopboxowi” obniżkę kwoty grzywny wynoszącą tylko […], Komisja najwyraźniej nie oceniła należycie siły finansowej grupy CCPL. Należy zauważyć w tym względzie, że w ramach niniejszego postępowania w przedmiocie środka tymczasowego strony są zgodne co do faktu, znajdującego poparcie w aktach sprawy, iż grupa CCPL przechodzi kryzys finansowy, w wyniku którego stało się konieczne opracowanie planu restrukturyzacji, który w swej początkowej wersji z 2014 r. był związany z porozumieniem „standstill” zawartym z bankami będącymi wierzycielami grupy i który został zaktualizowany w kwietniu 2015 r. Zasadnicze elementy planu polegają na restrukturyzacji długów grupy CCPL i na zbyciu udziałów w określonych spółkach, a dochody z tych operacji sprzedaży mają zostać przeznaczone na ożywienie działalności gospodarczej grupy, pozwalając jej jednocześnie na spłatę długów bankowych.

36 Skarżące podkreślają, a Komisja skutecznie temu nie zaprzecza, że konieczne jest efektywne wdrożenie planu restrukturyzacji, które wydaje się być decydujące dla finansowego przetrwania grupy, zważywszy, iż niepewną sytuację grupy potęguje okoliczność, że ów plan nie został jeszcze definitywnie zatwierdzony przez banki będące wierzycielami, i to właśnie ze względu na znaczną zdaniem tych banków wysokość grzywien nałożonych na skarżące. W tym kontekście wprawdzie Komisja odniosła się sceptycznie do tej kwestii, nie jest jednak zaskakujące, prima facie, że banki te starają się odzyskać od grupy CCPL, z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami, swe wierzytelności bankowe powstałe przed wydaniem zaskarżonej decyzji i że w ramach planu opracowanego również przed wydaniem tej decyzji przewidują jedynie w dalszej kolejności zapłatę przyszłej sankcji. Jeśli chodzi o fakt, że w tym celu przewidziano jedynie kwotę […] EUR, wydaje się on odzwierciedlać niepewny charakter kwoty wpływów, jakie są spodziewane z restrukturyzacji grupy, w szczególności ze sprzedaży aktywów, przy czym banki, mając rację, obawiają się, że wpływy te mogą okazać się niewystarczające nawet na odzyskanie, z pierwszeństwem przed innymi wierzycielami, ich wierzytelności.

[…]

39 Po trzecie, twierdząc, że skarżące są w stanie zapłacić nałożone grzywny dzięki środkom niektórych spółdzielni będących akcjonariuszami CCPL, zwłaszcza CMB i CCFS, Komisja zdaje się zapominać o spółdzielczej strukturze grupy CCPL. W przeciwieństwie bowiem do grupy ekonomicznej, która w ramach zintegrowanej pionowej organizacji jest kierowana przez spółkę dominującą, która ustala i określa strategię ekonomiczną, jak również wspólne interesy wszystkich członków grupy, czego skutkiem jest wzajemna odpowiedzialność finansowa, członkowie spółdzielni zachowują zasadniczo większą niezależność ekonomiczną i finansową. Spółdzielnia, oparta na zasadzie współpracy, ma wyłącznie na celu służenie interesom członków, w szczególności świadcząc im usługi, organizując scentralizowaną sprzedaż ich produktów, dokonując wspólnego zakupu surowców lub oferując możliwość zatrudnienia. Wynika stąd, że członek ma jedynie bardzo ograniczony obiektywny interes w finansowym wspieraniu innego członka wewnątrz tej samej spółdzielni. Jeśli chodzi o interes członka w zapewnieniu przetrwania finansowego „jego" spółdzielni w przypadku, gdy grozi jej przymusowa likwidacja, on również jest ograniczony, ponieważ będzie zależeć od konkretnych korzyści, które członek uzyskuje z faktu swej przynależności, od możliwości przystąpienia do innej spółdzielni, stosownie do okoliczności do nowo utworzonej spółdzielni w razie likwidacji poprzedniej, jak również od kosztów związanych z takim nowym przystąpieniem.

40 W zasadzie tak samo jest w przypadku struktury grupy CCPL, w kontekście której skarżące wskazują w istocie, a Komisja temu nie zaprzecza, że chodzi tu o konsorcjum spółdzielni pierwszego szczebla, którego głównym celem jest ułatwienie realizacji celów wspólnych dla spółdzielni będących jego członkami, w szczególności dla CMB, której udział ma charakter czysto instytucjonalny. Na tej podstawie można uznać, że CMB – postawiona przed wyborem wykorzystania swych najwyraźniej znacznych zasobów finansowych (zob. pkt 28 powyżej) na wsparcie struktury spółdzielczej, która jest poważnie zadłużona i narażona na ryzyko przymusowej likwidacji właśnie ze względu na nałożone grzywny, lub na zainwestowanie w razie potrzeby w nową strukturę spółdzielczą – nie ma wcale obiektywnego interesu w zobowiązaniu się do zapewnienia nadrzędnej spółce CCPL lub siostrzanym spółdzielniom znacznego wsparcia finansowego. Z tych samych powodów ów interes jest minimalny dla spółdzielni finansującej, CCFS, której działalność podlega ponadto surowym przepisom bankowym i która jest już największym wierzycielem bankowym grupy CCPL, zważywszy, że zgodnie z jej systemem wewnętrznym jej wierzytelność musiała być zabezpieczona odpowiednimi gwarancjami. Ze względu na swą trudną sytuację finansową grupa ta nie jest w ogóle w stanie dostarczyć CCFS dodatkowych gwarancji, co wydaje się wykluczać, prima facie, wszelką rozsądną możliwość finansowania przez CCFS grzywien nałożonych w zaskarżonej decyzji.

41 Tak więc przedstawiona przez skarżące argumentacja zmierzająca do wykazania, że Komisja nie doceniła deficytowej sytuacji finansowej grupy CCPL, nie jest na pierwszy rzut oka pozbawiona poważnych podstaw. W każdym razie sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może jedynie stwierdzić, że ocena elementów, o których właśnie wspomniano, zasługuje na bardziej

szczegółowe zbadanie przez sąd orzekający co do istoty w postępowaniu głównym. W konsekwencji fumus boni iuris istnieje w odniesieniu do przyznania skarżącym większej obniżki kwoty nałożonych grzywien niż obniżka przyznana przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

42 Należy dodać, że zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) Sąd ma nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do skarg na decyzje Komisji nakładające grzywny lub okresowe kary pieniężne. W niniejszej sprawie istnieje dostateczne prawdopodobieństwo, że Sąd, rozstrzygając w postępowaniu głównym, skorzysta z tej kompetencji i obniży jeszcze bardziej kwotę grzywien nałożonych na skarżące (zob. podobnie postanowienie z dnia 13 kwietnia 2011 r., Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja, T-393/10 R, Zb.Orz., EU:T:2011:178, pkt 60). Jeśli bowiem sąd wykonujący nieograniczone prawo orzekania korzysta z kompetencji reformatoryjnych, może on uwzględnić stan prawny i faktyczny istniejący w chwili orzekania (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 1974 r., Istituto Chemioterapico Italiano i Commercial Solvents/Komisja, 6/73 i 7/73, Rec, EU:C:1974:18, pkt 51, 52; z dnia 14 lipca 1995 r., CB/Komisja, T-275/94, Rec, EU:T:1995:141, pkt 61; z dnia 5 października 2011 r., Romana Tabacchi/Komisja, T-11/06, Zb.Orz., EU:T:2011:560, pkt 282–285). Tymczasem w pkt 3 i 42 pisma z dnia 28 października 2015 r. skarżące podkreślają, a Komisja nie zaprzecza temu skutecznie, że sytuacja ekonomiczna i finansowa grupy CCPL, w szczególności jej spółdzielni Coopsette i Open, pogorszyła się jeszcze w trzecim kwartale 2015 r. w porównaniu z sytuacją uwzględnioną w zaskarżonej decyzji.

43 Zbadawszy fumus boni iuris, sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych uważa więc, że prima facie istnieje dostatecznie duże prawdopodobieństwo, iż sąd orzekający co do istoty przyzna skarżącym znaczną obniżkę kwoty grzywien nałożonych przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie pilnego charakteru […]

48 Jak wynika z art. 2 zaskarżonej decyzji i z pisma, w którym zawiadomiono o jej wydaniu (zob. pkt 4 i 5 powyżej), Komisja zezwoliła skarżącym na skorzystanie z gwarancji bankowej pozwalającej im na tymczasowe wykonanie zobowiązania do zapłaty nałożonych grzywien, bez konieczności zapłaty żądanych kwot w dniu wymagalności.

49 Należy przypomnieć w tym względzie, że zważywszy, iż możliwość wymagania ustanowienia gwarancji bankowej odpowiada ogólnej i rozważnej linii postępowania Komisji, tylko w wyjątkowych okolicznościach skarżące mogą zostać zwolnione z obowiązku ustanowienia takiej gwarancji jako warunku uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia nałożonych grzywien [zob. podobnie postanowienie z dnia 23 marca 2001 r. FEG/Komisja, C-7/01 P(R), Rec, EU:C:2001:183, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 46 postanowienie Fapricela/Komisja, EU:T:2011:395, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo].

50 Aby wykazać istnienie takich wyjątkowych okoliczności skarżące powinny w zasadzie dostarczyć dowód, że obiektywnie nie mają one możliwości ustanowienia gwarancji bankowej lub że jej ustanowienie zagrozi ich istnieniu (zob. podobnie ww. w pkt 42 postanowienie Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja, EU:T:2011:178, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 46 powyżej postanowienie Fapricela/Komisja, EU:T:2011:395, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 Te dwie wyjątkowe okoliczności są alternatywne i nie są kumulatywne. W konsekwencji jeśli skarżące są w stanie wykazać w sposób wystarczający pod względem prawnym, że obiektywnie nie mają one możliwości ustanowienia gwarancji bankowej w odniesieniu do nałożonych grzywien, zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w punkcie poprzednim należy uznać pilny charakter wniosku o zawieszenie wykonania.

[…]

56 W niniejszym przypadku z akt sprawy wynika, że grupa CCPL zwróciła się w lipcu 2015 r. do trzynastu instytucji finansowych – mianowicie do Unicredit, Intesa SanPaolo, Monte dei Paschi di Siena, Banca Nazionale del Lavoro, Unipol Banca, Banca Popolare di Milano, Banco Popolare, BPER, Cariparma, Carige, CCFS, Coopfond et Carisbo – o udzielenie gwarancji bankowej pokrywającej grzywny, które zostały nałożone na skarżące w zaskarżonej decyzji. Wszystkie te wnioski o udzielenie gwarancji zostały odrzucone.

[…]

61 Po zapoznaniu się z tymi dokumentami należy stwierdzić, że przeważająca większość wspomnianych instytucji finansowych uzasadniła swą odmowę, przedstawiając szczegółowe argumenty dotyczące niepewnej sytuacji gospodarczej i finansowej grupy CCPL, która nie pozwala im na udzielenie wnioskowanej gwarancji bankowej. Czyniąc to, oparły się one w szczególności na stosownych dokumentach księgowych dotyczących majątku i finansów grupy CCPL, na planie opracowanym na potrzeby restrukturyzacji tej grupy oraz na wysokości nałożonych grzywien.

62 Jeśli chodzi o kontekst odnośnych wniosków o udzielenie gwarancji bankowej, z akt sprawy wynika, że na początku lipca 2015 r. firma doradztwa strategicznego reprezentująca grupę CCPL skontaktowała się drogą e-mailową ze wspomnianymi instytucjami finansowymi, wśród których znalazły się banki będące uprzywilejowanymi wierzycielami grupy CCPL, jak również z kilkoma adwokatami. Przy tej okazji owa firma przekazała im dokument zawierający „hipotezy alternatywnych scenariuszy" dla grupy, określający dwa alternatywne rozwiązania: albo wniesienie skargi na zaskarżoną decyzję, w tym udzielenie gwarancji bankowej, oraz złożenie porozumienia w sprawie restrukturyzacji zadłużenia grupy, zmierzającego do uniknięcia jej upadłości, albo wszczęcie postępowania upadłościowego mającego na celu likwidację grupy. W dokumencie tym omówiono w szczególności zalety restrukturyzacji połączonej z udzieleniem gwarancji bankowej w porównaniu z układem w kontekście wartości likwidacji aktywów i odzyskania wierzytelności. W tym względzie przedstawiono zasady rozdziału między banki części gwarancji bankowej w tym znaczeniu, że osiem banków, w tym banki będące uprzywilejowanymi wierzycielami, miały udzielić gwarancji częściowych, których indywidualna kwota odpowiadałaby odnośnej wierzytelności bankowej posiadanej względem grupy.

63 Mając powyższe na względzie, sąd orzekający w przedmiocie środków tymczasowych nie widzi rozsądnego powodu, by wątpić, że dokument wymieniony powyżej – który Komisja uznaje za zwykły dokument przygotowujący do dyskusji z bankami będącymi wierzycielami – był faktycznie jednym z elementów, na których wspomniane instytucje finansowe oparły swą odmowę udzielenia wnioskowanej gwarancji bankowej. Odmowa ta odnosiła się więc też do hipotez dotyczących gwarancji rozłożonej na części.

64 Wynika stąd, że skarżące, jako członkowie grupy CCPL, podjęły w odpowiednim czasie poważne starania o udzielenie gwarancji bankowej pokrywającej nałożone na nie grzywny. Owe starania okazały się być daremne, ponieważ instytucje finansowe, do których się zwróciły, odmówiły uwzględnienia wniosków o udzielenie gwarancji, po tym jak zbadały szczegółowo sytuację ekonomiczną i finansową grupy CCPL, co wynika z prawie wszystkich ich pism odmownych, które dowodzą tego, że owe instytucje były doskonale poinformowane o sytuacji całej grupy. W tych okolicznościach nie ma znaczenia fakt, że jedna tylko spółka, Unipol Banca, uzasadniła swą odmowę, wspominając w lapidarny sposób „o szczegółowej ocenie wniosku".

[…]

66 Zważywszy, że łącznie dwanaście instytucji finansowych odmówiło udzielenia skarżącym gwarancji bankowej i że owe instytucje uzasadniły tę odmowę w sposób przedstawiony powyżej, skarżące udowodniły w sposób wystarczający pod względem prawnym, iż obiektywnie nie miały one możliwości

ustanowienia tej gwarancji, tym bardziej że w podobnych sprawach orzecznictwo uznało już dwie lub trzy odmowy za wystarczające (postanowienie z dnia 13 lipca 2006 r., Romana Tabacchi/Komisja, T-11/06 R, Zb.Orz., EU:T:2006:217, pkt 102, 103, ww. w pkt 44 postanowienie 1. garantovaná/Komisja, EU:T:2011:63, pkt 56).

67 Nie można uwzględnić żadnego z argumentów podniesionych przez Komisję w celu zakwestionowania tego wniosku.

68 W pierwszej kolejności Komisja zarzuca skarżącym, że nie wykorzystały dostatecznie środków grupy CCPL, gdy zwróciły się do spółdzielni będących akcjonariuszami CCPL – mianowicie do CMB lub CCFS, z których każda posiadała 19,42% jej kapitału i dysponowała wystarczającymi środkami (zob. pkt 28 powyżej) – aby uzyskać wsparcie finansowe, które mogłoby służyć jako argument przemawiający na rzecz ewentualnych gwarancji bankowych.

69 Należy przypomnieć w tym względzie, że uwzględnienie siły grupy, do której należy strona wnosząca o zastosowanie środków tymczasowych, opiera się na założeniu, iż obiektywne interesy tej strony nie mają autonomicznego charakteru w stosunku do interesów osób, które ją kontrolują lub które są członkami tej samej grupy, przy czym z uwagi na strukturę akcjonariatu grupy podejście to stosuje się nawet do akcjonariuszy mniejszościowych posiadających 50, 40, a nawet 30% kapitału danej spółki (zob. podobnie ww. w pkt 42 postanowienie Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja, EU:T:2011:178, pkt 38; postanowienia: z dnia 21 czerwca 2011 r., MB System/Komisja, T-209/11 R, EU:T:2011:297, pkt 35, z dnia 26 września 2013 r., Tilly-Sabco/Komisja, T-397/13 R, EU:T:2013:502, pkt 41).

70 Jak zostało jednak wskazane w pkt 39 i 40 powyżej, nie istnieje dostateczna zbieżność interesów w ramach grupy CCPL, zwłaszcza między spółdzielniami CMB i CCFS, z jednej strony, a skarżącymi, spółką nadrzędną i siostrzanymi spółdzielniami, z drugiej strony. W konsekwencji koncepcja grupy opisana w pkt 69 powyżej nie ma zastosowania w zakresie dotyczącym spółdzielni, tak że nie można brać pod uwagę zasobów finansowych CMB i CCFS w rozpatrywanym tu kontekście. W tych okolicznościach nie jest konieczne ustalenie, czy mniejszościowy udział stanowiący jedynie 19,42% kapitału może zostać uznany za dostatecznie duży, by móc zastosować koncepcję grupy.

[…]

75 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarżące udowodniły w sposób wystarczający pod względem prawnym pilny charakter środka tymczasowego, o zastosowanie którego wnoszą.

W przedmiocie wyważenia interesów […]

77 W niniejszej sprawie skarżące nie tylko wykazały pilny charakter środków tymczasowych objętych ich wnioskiem, gdy przedstawiły dowód, że obiektywnie nie miały możliwości ustanowienia gwarancji bankowej pokrywającej nałożone na nie grzywny, ale dowiodły również istnienia fumus boni iuris odnośnie do ich żądania posiłkowego zmierzającego do obniżenia kwoty tych grzywien. Należy więc uznać, że skarżące mają uzasadniony interes w zawieszeniu wykonania nałożonego na nie obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej w zakresie tych grzywien (zob. podobnie ww. w pkt 42 postanowienie Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja, EU:T:2011:178, pkt 63). Gdyby bowiem ich wniosek w przedmiocie środków tymczasowych nie został uwzględniony, Komisja mogłaby przystąpić do natychmiastowego ściągnięcia grzywien, co doprowadziłoby według wszelkiego prawdopodobieństwa do przymusowej likwidacji skarżących, w odniesieniu do której sama Komisja wskazała w załączniku IV do zaskarżonej decyzji, że należy jej uniknąć. Ponadto bezsporne jest, że grupa CCPL zatrudnia obecnie 822 pracowników, w tym 647 w sektorze opakowań świeżych produktów spożywczych. Tak więc w razie przymusowej likwidacji wzrósłby poziom bezrobocia, co Komisja wyraźnie zresztą stwierdziła w załączniku IV do zaskarżonej decyzji.

78 W zakresie, w jakim Komisja powołuje się na interes publiczny w zapewnieniu skuteczności reguł konkurencji Unii Europejskiej oraz odstraszającego skutku grzywien, które nakłada, należy stwierdzić, że ów interes nie stoi na przeszkodzie zasadzie nawet znacznego obniżenia kwoty grzywien nakładanych przez Komisję. Jak wynika bowiem z pkt 35 wytycznych z 2006 r., Komisja zastrzega sobie wyraźnie prawo przyznania obniżek grzywien, aby uwzględnić niezdolność odnośnych przedsiębiorstw do ich zapłaty. Nie można więc odmówić sądowi orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych prawa przyznania zwolnienia z obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej, zaś ów sąd będzie musiał znaleźć na czas trwania postępowania głównego równowagę między odstraszającym skutkiem nałożonej grzywny a sytuacją finansową ukaranego przedsiębiorstwa.

[…]

80 Z całości powyższych rozważań wynika, że w świetle szczególnych okoliczności charakteryzujących sytuację faktyczną i prawną skarżących, a zwłaszcza w związku z tym że w chwili obecnej obiektywnie nie mają one możliwości ustanowienia gwarancji bankowej pokrywającej nałożone grzywny, należy przyznać pierwszeństwo interesom skarżących przed interesami wskazanymi przez Komisję.

81 Należy jednak zauważyć, po pierwsze, że istnienie fumus boni iuris zostało stwierdzone tylko w odniesieniu do żądania posiłkowego zmierzającego do obniżenia kwoty nałożonych grzywien, a po drugie, że w pismach z dnia 28 października, z dnia 18 listopada i z dnia 30 listopada 2015 r. skarżące zgłosiły gotowość podjęcia kroków w celu zapłaty grzywien w ratach. Przypomniały one w tym względzie, że plan restrukturyzacji grupy CCPL, który został przedstawiony do zatwierdzenia bankom będącym wierzycielami, pozwalał chwilowo przeznaczyć na zapłatę grzywien kwotę […] EUR. Ponadto wyraziły one swą gotowość – z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez te banki – przeznaczenia na zapłatę grzywien ewentualnych dochodów w kwocie do […] EUR lub więcej, które zostałyby uzyskane z planowanego zbycia udziałów w Refincoop, Erzelli Energia i Smec.

82 W piśmie z dnia 30 listopada 2015 r. skarżące dodały, że po zbyciu udziałów w Refincoop, Erzelli Energia i Smec jedynymi aktywami, którymi będą one dysponowały, będzie udział w […]. Zmierzając do tego, by Komisja wstrzymała się od przyjęcia aktów służących wykonaniu zaskarżonej decyzji w stosunku do skarżących i w celu pokrycia całej kwoty nałożonych grzywien, skarżące planują zbyć na rzecz osób trzecich […], której wartość bilansowa wynosi ponad […] EUR. W takim przypadku nie można przewidzieć daty tego zbycia oraz terminu, w którym dochody stąd wynikające mogłyby zostać wykorzystane na zapłatę grzywien. Ponadto możliwość zbycia […] przez skarżące jest uzależniona od zatwierdzenia przez banki będące wierzycielami.

[…]

85 W tych okolicznościach aby uwzględnić interesy finansowe Unii, jak również odstraszający skutek nałożonych grzywien, przyznanie objętego wnioskiem zwolnienia należy powiązać z warunkiem, że skarżące:

— będą przekazywać Komisji co kwartał regularne i szczegółowe informacje na temat wdrożenia planu restrukturyzacji grupy CCPL oraz na temat kwoty dochodów uzyskanych ze sprzedaży aktywów tej grupy zarówno w wykonaniu tego planu, jak i „poza” tym planem;

— wpłacą na rzecz Komisji:

  — kwotę 5 mln EUR, jak tylko uzyskają ją ze wspomnianej sprzedaży,

  — wszystkie dochody osiągnięte z planowanego zbycia udziałów w Refincoop, Erzelli Energia i Smec, jak tylko dochody te zostaną uzyskane.

[…]

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

1) **Wykonanie nałożonego na skarżące, CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Poliemme Srl, Coopbox Hispania, SL i Coopbox Eastern s.r.o., obowiązku ustanowienia gwarancji bankowej na rzecz Komisji Europejskiej celem uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia kwoty grzywien, które zostały na nie nałożone w art. 2 decyzji Komisji C(2015) 4336 final z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej), zostaje zawieszone, pod warunkiem że:**

   — **w terminie miesiąca od dnia doręczenia niniejszego postanowienia, a następnie co trzy miesiące aż do dnia wydania orzeczenia w postępowaniu głównym, jak również przy okazji każdego zdarzenia, które mogłoby mieć wpływ na przyszłą zdolność skarżących do zapłaty nałożonych na nie grzywien, skarżące przekażą Komisji na piśmie szczegółowe sprawozdanie na temat wdrożenia planu restrukturyzacji grupy CCPL i na temat kwoty dochodów uzyskanych ze sprzedaży aktywów tej grupy zarówno w wykonaniu tego planu, jak i „poza" tym planem;**

   — **skarżące wpłacą na rzecz Komisji kwotę 5 mln EUR, jak tylko uzyskają ją ze wspomnianej sprzedaży, jak również wszystkie dochody osiągnięte z planowanego zbycia udziałów w Refincoop SpA, Erzelli Energia Srl i Smec Srl, jak tylko dochody te zostaną uzyskane.**

2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 15 grudnia 2015 r.

Sekretarz

Prezes
E. Coulon